

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ)...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναί, απάντησε ο Μωρίς, ο οποίος είχε πηδήξει πάλι απ' το αυτοκίνητο. Δεν μπορώ να φύγω έτσι... Η δυό γυναίκες νομίζουν

τότε πως είνε μόνες... ενώ πραγματικά δεν είνε...

Η νύχτα ήταν χωρίς φεγγάρι.

Ο Ταβερνιέ περίμενε ν' απομακρυνθῆ το αυτοκίνητο και ξαναγύρισε πρὸς τὴν κατοικία τῶν Ἑφτά Δρόμων.

XII

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΤΕΝΙΖ

Ἡ Ντενιζ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ.

Ὅσοι τὸς ἔφτά τὸ πρωὶ ἀφογκραζότανε καὶ τοὺς παραμικροὺς θορύβους, προσπαθώντας νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, ἀναρωτώντας τὸν ἑαυτὴ τῆς ποιά καινούργια μορφή θὰ ἔπαιρνε ὁ κίνδυνος πού περιλάτταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Κατὰ τίς ἑφτά τὸ πρωὶ, ἄκουσε τὴ θεία Ἀδριανὴ νὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα ἐνὸς δωματίου καὶ θῆκε κι' αὐτὴ ἔξω.

— Ἀναπαύθηκες καθόλου; τὴ ρώτησε ἡ θεία τῆς.

— Ὄχι, θεία μου, καθόλου. Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Καὶ σεις;

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Βιάζομαι νὰ κανονιστοῦν ὅλα γιὰ νὰ φύγουμε μακριὰ ἀπὸ δῶ... Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεχάσω καὶ ὅταν ἀκόμη θάχω περάσει τὸν τρομερὸ ἐπιπέδον... Ἄν ἦτανε νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζῶ ἐδῶ, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω.

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ παρουσιάστηκε κατὰ τίς ὀχτώ ἡ ὡρα.

— Ἐχῶ τὴν ἐντύπωση, εἶπε στὶς δυὸ γυναῖκες ὅτι πλησιάζουμε πρὸς τὸ τέλος. Ἐλπίζω πὼς σὲ λίγο, θὰ τὰ ξέρομε ὅλα. Χρειάζεται μόνο λίγο θάρρος καὶ πολλὴ προφύλαξι.

Ἡ Ντενιζ καὶ ἡ θεία τὸν θρῆκαν ἐξαιρετικὰ πολυάσχολο κι' αὐτὴ ἡ παρατήρησις κάθε ἄλλο παρά καθοῦσα τὴ Ντενιζ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ζερμαίν καὶ ἡ Λουκία Γκρελιέ, οἱ ὑπηρετὰι πού εἶχαν προσληφθῆ τὴν προηγούμενη μέρα, ἔφθασαν κι' αὐτοί. Ὁ Ταβερνιέ δὲν εἶχε φύγει ἔκδη.

Ῥώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν Ἀδριανὴ Φαβρέιγ:

— Πού θὰ τοὺς θάλετε νὰ κοιμηθοῦν;

Ἐκείνη τοῦ ζήτησε τὴ γνώμη του:

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε, τῆς ἀπάντησε, ὅτι τοὺς προσλάβατε πρωτίστως γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας. Ἄν θέλετε λοιπὸν νὰ μ' ἀκούσετε, παραχωρήστε τοὺς τὴν πρώτη κάμαρη δεξιὰ στὸ κεφαλόσκαλο, αὐτὴ πού εἶν' ἀπέναντι στὴν κάμαρη τοῦ μακαρίτου Φαβρέιγ.

Ἡ θεία Ἀδριανὴ εἶπε:

— Νομίζετε πὼς αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμότερο;...

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὴ ἡ λύσις δὲν τῆς ἀρέσει.

— Ναί, εἶπε. Ἐγὼ σὰς ἔδωσα αὐτὴ τὴ συμβουλή γιὰ τὸ συμφέρον σας. Τί βοήθεια θὰ μπορέσουν νὰ σὰς δώσουν οἱ δυὸ καινούργιοι ὑπηρετὰς σας ἂν τοὺς στείλετε νὰ κοιμηθοῦν στὴ σόφισα; Ἀσφαλῶς καμμιά...

— Ἐχετε δίκιο, παραδέχθηκε ἡ θεία Ἀδριανὴ. Θὰ τοὺς δώσω τὴν κάμαρη πού μοῦ εἶπατε...

— Καὶ τώρα σὰς ἀφήνω. Πηγαίνω γιὰ νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νεκροψίας καὶ θὰ ξαναγυρίσω πρὶν νυχτώσῃ...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἀπομακρύνθηκε καὶ ἡ Ντενιζ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα. Πρὶν τὴν ἀφήσῃ, τῆς εἶπε:

— Μιὰ πολὺ μεγάλη μεταβολὴ ἐπῆλθε στὴν ὑπαρξίν σας, δεσποινίς...

Ἐκείνη δὲν θρῆκε τίποτε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Δὲν γνωρίζετε κανένα σ' αὐτὸ τὸ μέρος, τὴν ξαναρώτησε.

— Ὄχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ξαφνιασμένη. Ἐρχομαὶ στὸ Μαλθάλ γιὰ πρώτη φορὰ...

Τί ἐσήμαινε ἡ ἐρώτησί του αὐτῆ; Ἦταν τάχα μιὰ φράσις κοινῆ;... Ἡ Ντενιζ δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ.

— Ὁρεβουάρ, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Νὰ φυλάγεστε!

Τί ἐσήμαινε πάλι ἡ τελευταία αὐτῆ σύστασίς του;

Ἡ Ντενιζ ξαναγύρισε μέσα καὶ πέρασε τὸν σύρτη στὴν πόρτα...

Βρῆκε τὴ θεία Ἀδριανὴ νὰ ἐξηγῆ στὴ Λουκία Γκρελιέ τίς ὑπηρεσίες πού περίμενε ἀπ' αὐτὴ. Κατόπιν, ἡ νεα διευθύνθηκε πρὸς τὴν κάμαρή τῆς μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ἀναπαυθῆ λίγο, ἀφοῦ δὲν εἶχε κοιμηθῆ ὅλη τὴν νύχτα.

Μὰ, μόλις ξανάκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, πίσω τῆς, ἔνας ἐλαφρὸς χτύπος στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, ὡς νὰ εἶχε πετάξει κάποιος ἐκεῖ μιὰ πετρίτσα, τράθηξε τὴν προσοχὴ τῆς.

Γιλιόσιασε στὸ παράθυρο προφυλακτικὰ, θέλοντας νὰ δῆ τί συνέβαινε...

Καὶ τότε εἶδε κρυμμένο πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους τοῦ δρόμου ἕναν ἄντρα πού τῆς ἔκανε νοήματα.

Ἦταν ὁ Ροβέρτος, ὁ Ροβέρτος Ντελάνγκρ.

Ὁ μνηστήρ τῆς...

Ἡ Ντενιζ τὰ ξέχασε ἀμέσως ὅλα...

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' ἔσκυψε σ' αὐτό...

Νὰ τοῦ μιλήσῃ; Δίστασε...

Καὶ μὲ σιγανὴ ἀκόμα φωνὴ ἂν τοῦ μιλοῦσε, ἡ θεία Ἀδριανὴ θὰ τὴν ἀκούγε... Καί, χωρὶς κ' ἡ ἴδια νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γιατί, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς μιλήσῃ ὡς τότε γιὰ τὸ Ροβέρτο.

Ἐκρινε λοιπὸν προτιμότερο νὰ κατέβῃ μόνη τῆς κάτω. Χωρὶς ἄλλο ἡ θεία Ἀδριανὴ θρῆσκόταν ἀκόμα στὴν κουζίνα μαζὺ μὲ τὴ Λουκία Γκρελιέ. Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ μερικὲς στιγμὲς...

Ἡ Ντενιζ ἔγνεψε στὸν Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος κατάλαβε ὅτι θὰ πῆγαινε ἀμέσως νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἡ νεα καθὼς διέσχισε τὸν διάδρομο, ἄκουσε τὴ θεία Ἀδριανὴ νὰ λὲθ, μέσα στὴν κουζίνα, στὴν καινούργια ὑπηρετρία:

— Τὸ εἶπαμε καὶ χθές: Σὰς ἐπῆρα δοκιμαστικὰ καὶ χωρὶς καμμιά ὑποχρέωσι ἐκ μέρους μου...

Ἡ Ντενιζ προχώρησε, ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα χωρὶς θόρυβο κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀγαπημένο τῆς πού τὴν περίμενε λίγο πρὸ πέρα, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου.

Τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκυλιά του, καὶ

Ἡ Ντενιζ μισάνοιξε τὴν πόρτα.

ή φτωχή νέα ρίχθηκε μέσα σ' αυτήν ξεχνώντας, σ' εκείνη τη στιγμή, όλες τις τρομερές ώρες που είχε περάσει από τη στιγμή που χωρίστηκαν.

«Αρχισε να τής μιλά, αλλά η Ντενίζ ούτε τον άκουγε καν. Τί σημασία είχαν τα λόγια, αφού αυτός βρισκόταν πειά εκεί για να την προστατεύει και να την αγαπάει όπως και πριν;

— Φτωχέ μου Ροβέρτε, πόσο θ' ανησυχήσεις; του είπε.

— Αυτό δεν έχει σημασία... Πρέπει να μου μιλήσεις για τον έαυτό σου. Μόλις έφθασα στο γειτονικό χωριό έμαθα τόσο φριχτά πράγματα, ώστε φοβόμουν ότι...

—...ότι δεν θά μ' εύρισκες πειά ζωντανή; συμπλήρωσε η Ντενίζ.

— Δεν ξέρω... Τα περίμενα, τα φοβόμουν όλα... Δεν έτόλμησα να παρουσιαστώ στη θεία σας... Δεν ήξερα αν τής είχες μιλήσει για μένα...

— Πραγματικά, δεν τής έχω μιλήσει... είπε η Ντενίζ.

—...έτσι έκανα καλά. Μου την έχεις περιγράψει άλλωστε αυταρχική και σκληρή και δεν έτόλμησα...

— Ναι, έκανες καλά, αγαπημένε μου Ροβέρτε. Δεν ξέρω αν θά μ'α καταλάβαινε, μιά και δεν είμαστε άρραβωνιασμένοι ακόμη...

— Είμαστε! τή διέκοψε ο Ροβέρτος.

— Είμαστε για τον έαυτό μας, αλλά όχι και για αυτή! τή απάντησε χαμογελώντας γλυκά η Ντενίζ.

Ο Ροβέρτος τή φίλησε και τής είπε:

— Πρέπει να φύγεις από δω μαζί μου. Δεν μπορείς να μείνεις πειά σ' αυτό το σπίτι. Μου είπαν ότι έγινε και δεύτερο έγκλημα χθές... ότι ήσαν μόνη κατά την ώρα του έγκλήματος...

Εκείνη κύτταξε τὸ παράθυρο τής κάμαρης τής και ψιθύρισε:

— Ναι, εἶνε ἀλήθεια... Φοβήθηκα πολύ και για να παίρνω θάρρος σκεφτόμουν ὅλη τὴν ὥρα ἔσένα... Μά δεν μπορῶ να φύγω μαζί σου.

— Γιατί ;

Εκείνη γέλασε, αλλά τὸ γέλιο τής εἶχε κάποια πίκρα.

— Μά γιατί δεν μπορεῖ να γίνῃ, Ροβέρτε, τοῦ ἀπάντησε. Τὸ ξέρεις καλά... Ἐπειτα δεν μπορῶ να ἀφήσω ἔτσι τὴ θεία Ἀδριανή, ἡ ὁποία, σὸ κάτω-κάτω, με μάζεψε κοντά τής σὴν ὀρφάνια μου... Ὁχι, δεν θάρθω τώρα μαζί σου, ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες θά ξανάρθω ἐσὺ ἐδῶ... Ἐν τῷ μεταξύ θάχω μιλήσει σὴ θεία μου για σένα, θά τὴν ἔχω προετοιμάσει κι' ἔτσι θά μπορέσης να τής ζητήσης ἐπισήμως τὸ χέρι μου...

— Μά δεν βλέπεις τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποῦ διατρέχεις ἐδῶ;

— Τὸν βλέπω, μά ἔχω ὑποχρέωση να μείνω κοντά σὴ θεία μου. Ἐξ ἄλλου θά φύγουμε πολὺ γρήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Πότε ;

— Δεν ξέρω καλά, μά ἡ θεία Ἀδριανή δεν θέλει να μείνῃ πειά ἐδῶ. Εἶπε πὼς μόλις ταχτοποιήσης τις ποθέσεις τής, θά φύγουμε.

— Ποιὲς ὑποθέσεις; ρώτησε ὁ Ροβέρτος.

Ἡ Ντενίζ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη ποῦ δεν εἶχε κάνει ἡ ἴδια σὸν ἑαυτὸ τής αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κι' ἀντὶ να τοῦ ἀπάντησης, τὸν ρώτησε:

— Ἐλαβες τὰ δυὸ πρῶτα γράμματά μου;

— Τὰ γράμματά σου; ἔκανε ἐκείνος με κάποιο δισταγμὸ. Ὁχι...

— Δεν τάλαβες; ρώτησε πάλι ἡ Ντενίζ ξαφνιασμένη. Μά τὸ πρῶτο ἔφυγε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν! Σοῦ ἔγραψα τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα τής ἀφίξεώς μου ἐδῶ...

— Ὁχι, δεν ἔλαβα τίποτε.

— Πότε ἔφυγες ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Πότε ἔφυγα ἀπὸ τὸ Παρίσι;... Χθές, χθές τὸ μεσημέρι.

Φάνηκε σὴ Ντενίζ ὅτι ὁ μνηστὴρ τής δίστασε πρὶν τής ἀπάντησης. Ὡστόσο ἡ σκέψις ὅτι μποροῦσε να τής λήψῃ ψέματα, οὔτε ἔρασε καν ἀπὸ τὸ μυαλό τής

— Πότε θά ξαναφύγῃς; τὸν ρώτησε ἀνησυχῇ.

— Δεν ξέρω, τής ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

Καί, πιάνοντας τὸ χέρι τής, ἐπρόσθεσε με τρυφερδότητα:

— Ἐλπίζω τόσο να σὲ πάρω μαζί μου...

— Ὁχι, Ροβέρτε, ξέρεις πὼς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Τώρα πρέπει να γυρίσω μέσα... Δεν τολμῶ να λείψω περισσότερο... Ἡ θεία μου θ' ἀνησυχῇ, θά μου ζητήσης ἐξηγήσεις, κι' ἐγὼ δεν θά ξέρω τί να τής πῶ... Ἡ μάλλον θά τής πῶ, ὅτι συνώδευσα τὸν ἐπιθεωρητὴ Ταβερνιὲ σὸν δρόμο... Δεν βλέπω τίποτε ἄλλο...

— Ὡστε ἔκανα ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι για να σὲ ἰδῶ πέντε λεπτά μόνο; ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος.

— Μετανοεῖς λοιπὸν; ρώτησε ἡ Ντενίζ.

Ἐκείνος, ἀντὶ να τής ἀπάντησης, τὴν τράβηξε σὴν ἀγκαλιά του και τής ψιθύρισε.

— Ἄν ξανάρθω τὸ ἀπόγευμα, θά μπορέσης να μείνῃς περισσότερο μαζί μου;

— Δεν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ντενίζ δισταζόντας. Δεν τολμῶ να σοῦ ὑποσχεθῶ... Δεν ξέρω τί θ' ἀποφασίσῃ ἡ θεία Ἀδριανή...

— Τότε λοιπὸν θά ξαναρθῶ... Θά σὲ περιμένω ἐδῶ σὴν ἴδια θέσι... Ρώτησε τὴ θεία σου πότε θά φύγῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Δεν θέλω να φύγω ἀπὸ δῶ χωρὶς να ξέρω ὅτι εἶσαι ἐκτὸς κινδύνου... Ναι, δεν θά φύγω χωρὶς να σὲ ξαναἰδῶ...

Καί, κρατῶντας τὴ νέα ἀπὸ τὸ χέρι, ἐπρόσθεσε:

— Ὑποσχέσου μου πὼς θά σὲ ξαναἰδῶ τὸ ἀπόγευμα;

Μά ἡ Ντενίζ δεν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτε. Τράβηξε τὸ χέρι τής ἀπὸ τὸ δικό του, ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας και, φτάνοντας σὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, γύρισε τὸ κεφάλι και τοῦ χαμογέλασε. Ἐπειτα μπήκε μέσα κι' ἔκλεισε πίσω τής τὴ τζαμωτὴ πόρτα.

Ἡ θεία Ἀδριανή μαζί με τὴν καινούργια ὑπηρέτρια, τὴ Λουκία Γκρελιὲ εἶχε ἀνέβει σὸ ἐπάνω πάτωμα και τὴν ἄκουσε ποῦ τής ἔλεγε:

— Θά κοιμόσαστε ἐδῶ προσωρινῶς. Να ἡ πόρτα τής κάμαρης μου...

Ἡ ἀνησιὰ μου ἔχει τὴν κάμαρη τοῦ βάθους...

Ἡ Ντενίζ ἀνέβηκε κι' αὐτὴ ἐπάνω. Ἴσως ἀπὸ τὸ παράθυρό τής θά μποροῦσε να ἰδῇ για μιά φορὰ ἀκόμη τὸ Ροβέρτο.

Ἡ θεία Ἀδριανή, ἀκούγοντας τὰ θήματά τής γύρισε πρὸς αὐτὴν και τής εἶπε:

— Νόμιζα πὼς ήσουν σὴν κάμαρη σου...

— Ὁχι, θεία μου. Συνώδευσα τὸν ἐπιθεωρητὴ Ταβερνιὲ ὡς τὸν δρόμο.

— Σοῦ εἶπε αὐτὸς να τὸν συνοδεύσης;

— Ὁχι.

Τὸ βλέμμα τής θείας Ἀδριανῆς ἔγινε τόσο σκληρὸ, ὡστε ἡ Ντενίζ τρόμαξε.

Χωρὶς να τής ἀπάντησης τίποτε, πῆγε σὴν κάμαρη τής, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τής κι' ἔτρεξε και κι' ἔταξε ἀπὸ τὸ παράθυρό τής ἔξω. Μά ὁ Ροβέρτος Ντελάνγκρ δεν ἦταν πειά ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶχε ἀφήσει...

Ἡ Ντενίζ ἀνησυχῆσε...

«Ἀσφαλῶς θά δυσκολευτῶ πολὺ, σκέφθηκε, να ἀφήσω τὴ θεία Ἀδριανή τὸ ἀπόγευμα...»

Ἐπειτα θυμήθηκε τὰ λόγια ποῦ τής εἶχε πει ὁ μνηστὴρ τής.

«Δεν ἔλαβε τις ἐπιστολές μου... Καί ὅμως εἶνε ἀδύνατον να χρειάζονται τέσσερες μέρες για να φτάσουν ἀπὸ δῶ σὸ Παρίσι... Τις παράδωσα μόνη μου σὸν ταχυδρόμο... Γιατί λοιπὸν δεν τις ἔλαβε, αφού βρισκόταν ἀκόμα σὸ Παρίσι;»

Κι' ἔνα αἶσθημα ἀνησυχίας διαδέχθηκε τὴ χαρὰ ποῦ εἶχε νοιώσει ξαναβλέποντας τὸν μνηστὴρα τής...

Οἱ φόβοι τής Ντενίζ πρᾶπραγματοποιήθηκαν... Ἦρθε ἡ νύχτα, χωρὶς να μπορέσης να φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι και να πάῃ να συναντήσης τὸν Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο τὴν περίμενε ἔξω...

Ἐξ ἄλλου ἐπρόκειτο να πράξῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα και μιά ἄλλη δοκιμασία, τὴν ὁποία περίμενε με τρόπο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ὁ ἀστυνομικὸς Ταβερνιὲ δεν εἶχε φανῆ καθόλου ὀλόκληρο τὸ ἀπόγευμα. Μά, κατά τις ἑπτὰ τὸ θράδυ, ἔφθασε και παρακάλεσε τὸν Ζερμαῖν Γκρελιὲ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔμπασε μέσα σὸ μικρὸ σαλόνι, να εἰδοποιήσης τὴν κ. Φαβρέιγ για τὴν ἐπίσκεψί του. Ἡθελε μόνο να τής πῇ μερικὰ λόγια.

Ἡ Ντενίζ ἔσπευσε να συνοδεύσης τὴ θεία τής, ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε σὸν ἀστυνομικὸ. Τής εἶχε πει ψέματα θεβαιώνοντας τὴν, ὅτι συνώδευσε τὸν Ταβερνιὲ ὡς τὸν δρόμο. Ἡ θεία Ἀδριανή τὴν εἶχε πιστέψει τάχα; Ἡ Ντενίζ ἀμφέβαλλε πολὺ για αὐτὸ κι' ἀνησυχούσε τρομερὰ με τὴ σκέψις ὅτι ἡ θεία τής θά προσπαθοῦσε τώρα να ἐξακριβώσης τὴν ἀλήθεια. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ντενίζ ἔτρεξε σὸ παράθυρο.